

ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของนักศึกษามุสลิมในวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา

เบญจวรรณ พุณฺณานิวัฒน์กุล
วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามุสลิมของวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา และศึกษาลักษณะของปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยของนักศึกษากลุ่มนี้ ตลอดจนผลกระทบที่เกิดกับการเรียน **วิธีการวิจัย:** ในการวิจัยเชิงปริมาณ ตัวอย่างคือนักศึกษามุสลิม จำนวน 404 คน ซึ่งรับการทดสอบด้วยข้อสอบ O-NET รายวิชาภาษาไทยในการสอบที่ผู้วิจัยจัดขึ้น ตัวอย่างทุกคนตอบแบบสอบถามวัดปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาวัดโดยใช้คะแนนสะสมเฉลี่ย (GPA) ณ เวลาที่ทำวิจัย ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกตัวอย่าง 7 คนที่เป็นนักศึกษามุสลิมซึ่งได้คะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยน้อยกว่า 40 คะแนนและมีปัญหาเรื่องการเรียนรู้ (GPA<2.0) **ผลการวิจัย:** การวิเคราะห์ถดถอยพหุพบว่า ทักษะภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับ GPA ที่คำนวณจากทุกรายวิชา รายวิชาในหมวดพื้นฐาน และวิชาในหมวดวิชาชีพ ทักษะภาษาไทยยังเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงมากที่สุด คือ สูงกว่าชั้นปีที่ศึกษา GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และปัจจัยอื่น ๆ ที่ศึกษา การวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า ตัวอย่างมีปัญหาทักษะภาษาไทยมากในเรื่องการพูดและการเขียน ปัญหาการพูดได้แก่ การพูดเพี้ยน-ไม่ชัด และการสลับคำตามไวยากรณ์หลาย ทำให้นักศึกษาไม่มั่นใจในการเลือกใช้คำ ไม่กล้าพูด และไม่กล้าถามอาจารย์ ปัญหาการเขียน คือ การสะกดผิด เขียนสลับคำ เขียนไม่ถูกหลักไวยากรณ์ และต้องใช้เวลาคิดคำนาน **สรุป:** วิทยาลัยฯ ควรปรับปรุงทักษะภาษาไทยของนักศึกษามุสลิมที่เป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการมีผลการเรียนไม่ดี นั่นคือ นักศึกษาใหม่ที่มีคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยน้อยกว่า 40 คะแนน และ GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อย ทักษะที่ควรเน้นปรับปรุงคือทักษะด้านการพูดและการเขียน

คำสำคัญ: ทักษะภาษาไทย ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา นักศึกษามุสลิม

รับต้นฉบับ: 21 มี.ค. 2554, รับลงตีพิมพ์: 9 พค. 2554

ผู้ประสานงานบทความ: เบญจวรรณ พุณฺณานิวัฒน์กุล วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000 E-mail: be036@hotmail.com

บทนำ

วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลาได้เปิดสอนใน 5 หลักสูตร คือ วิทยาศาสตร์บัณฑิต (สาธารณสุขชุมชน) ประกาศนียบัตรวิชาชีพสาธารณสุขศาสตร์ 3 สาขา (สาธารณสุขชุมชน เทคนิคเภสัชกรรม และทันตสาธารณสุข) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเวชกิจฉุกเฉิน สถานการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา ได้ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นและส่งผลกระทบต่อวิทยาลัยฯ อย่างมาก อาจารย์และบุคลากรขอย้ายออกจากพื้นที่เป็นจำนวนมาก รัฐบาลมีนโยบายให้วิทยาลัยฯ เพิ่มการรับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิม ส่งผลให้นักศึกษาของวิทยาลัยฯ มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ข้อมูลจากงานทะเบียนของวิทยาลัยฯ ชี้ว่า ในปีการศึกษา 2550 วิทยาลัยฯ มีนักศึกษามุสลิมคิดเป็นร้อยละ 80 ในขณะที่ในปีการศึกษา 2548 และ 2549 มีนักศึกษามุสลิมร้อยละ 60 และ 75 ตามลำดับ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวกระทบต่อคุณภาพของการเรียนการสอน โดยจะเห็นได้จากผลการสอบด้วยข้อสอบมาตรฐานซึ่งใช้กับวิทยาลัยสาธารณสุขทั่วประเทศทั้ง 7 แห่งในปีการศึกษา 2549 ที่พบว่า นักศึกษาของวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลาที่สอบผ่านในครั้งแรกมีจำนวนน้อย (ร้อยละ 23.1) เมื่อเทียบกับปีการศึกษา 2548 ซึ่งมีผู้สอบผ่านถึงร้อยละ 71.5 (1)

ปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพลดลง อีกทั้งนักศึกษาที่เพิ่มจำนวนขึ้นส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิมที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียง ซึ่งมีความสามารถทางภาษาไทยน้อย และมักใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร จึงอาจส่งผลให้เกิดปัญหาในด้านการเรียน ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปี 2550 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดยะลาโดยเฉลี่ยแล้ว มีความสามารถทางภาษาไทยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ คือ ได้คะแนนเฉลี่ยในวิชาภาษาไทยเท่ากับ 41.40 ± 10.69 ซึ่งน้อยกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศ (50.33 ± 14.95) (2) ทักษะภาษาไทยที่น้อยอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนในสถานศึกษาที่ใช้ภาษาไทยเป็นสื่อ ดังเห็นได้จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่พบว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า

นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามซึ่งโดยมากไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นหลักในชีวิตประจำวัน (3) นอกจากนี้ การวิจัยในปี พ.ศ. 2542 ยังพบว่า คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในวิชาภาษาไทย กข. มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2 ภาคการศึกษาแรกของนักศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในวิทยาลัยอิสลามศึกษาของ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (4)

งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะภาษาไทยของนักศึกษามุสลิมกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในวิทยาลัยฯ และทำความเข้าใจปัญหาทักษะทางภาษาไทยของนักศึกษา ตลอดจนผลกระทบที่เกิดกับการเรียน ข้อมูลดังกล่าวสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาผลการเรียน เช่น การเปิดรายวิชาหรือโครงการเพื่อปรับทักษะทางด้านภาษาไทยแก่นักศึกษา โดยไม่เน้นการสอนเสริมเพื่อเพิ่มความเข้าใจในเนื้อหาวิชา (เช่น คณิตศาสตร์) แต่เพียงอย่างเดียว เป็นต้น อาจารย์ที่สอนในวิทยาลัยฯ ส่วนหนึ่งเป็นเภสัชกร ผลการวิจัยนี้อาจมีประโยชน์ต่อเภสัชกรผู้ปฏิบัติงานสอนในสถานศึกษาที่มีนักศึกษามุสลิมมาก

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้แบ่งเป็น 2 การศึกษาย่อย การศึกษาแรกเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางภาษาไทยและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา การศึกษาที่สองเป็นวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อทำความเข้าใจปัญหาทักษะทางภาษาไทยของนักศึกษา และผลกระทบที่เกิดกับการเรียน งานวิจัยนี้ได้ผ่านการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมวิจัยในมนุษย์ของคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลาให้ดำเนินการ วิจัยแล้ว

การศึกษาที่ 1: การวิจัยเชิงปริมาณ

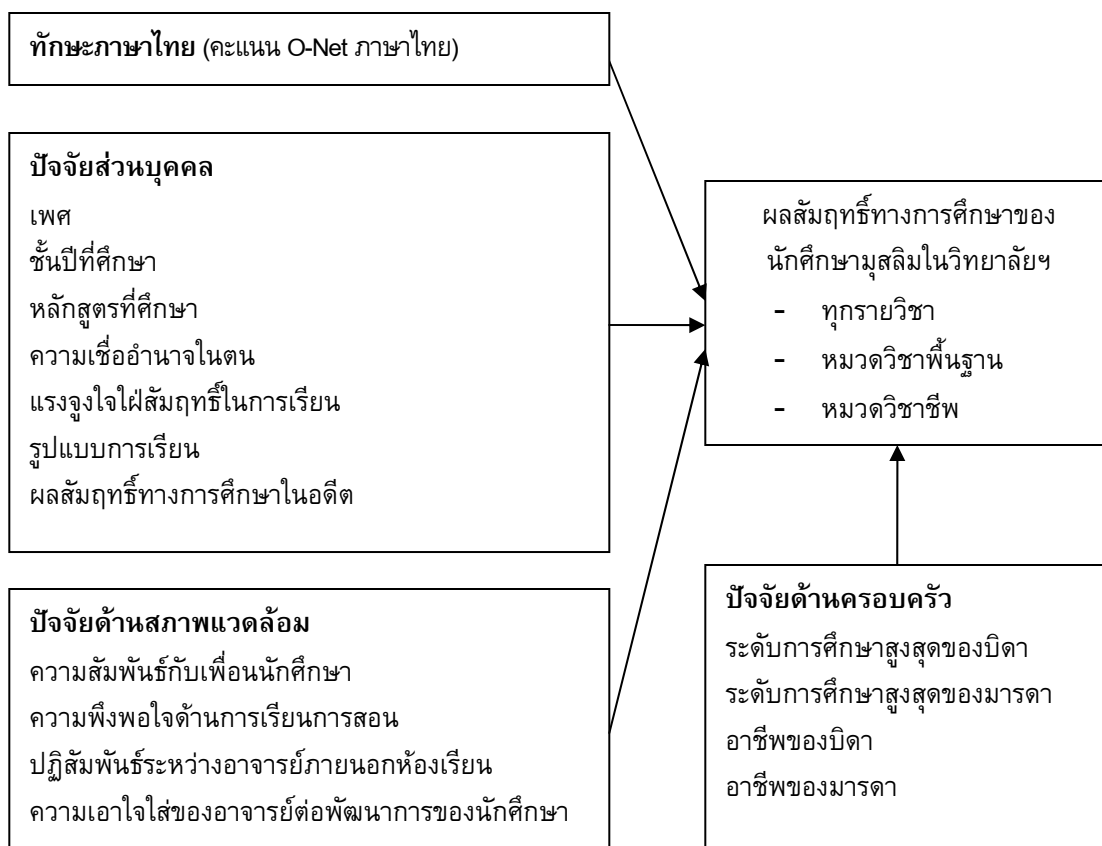
กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาในส่วนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางภาษาไทยของนักศึกษามุสลิมกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในวิทยาลัยฯ ดังนั้นเพื่อให้การหาความสัมพันธ์ดังกล่าวถูกต้องมากขึ้น ผู้วิจัยจึงควบคุมปัจจัยต่างๆ ซึ่งการวิจัยในอดีตพบว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง

การศึกษาดังแสดงในรูปที่ 1 ปัจจัยดังกล่าวประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคลที่ควบคุมได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา หลักสูตรที่ศึกษา ความเชื่ออำนาจในตน (internal locus of control) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (achievement motivation) รูปแบบการเรียน (learning styles) และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในอดีต งานวิจัยในอดีตพบว่านักศึกษาหญิงมักมีคะแนนสะสมเฉลี่ย (GPA) สูงกว่านักศึกษาชาย (5) ชั้นปีที่ศึกษาและหลักสูตรที่ศึกษาก็น่าจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา เนื่องจากความแตกต่างของรายวิชาที่เรียนในแต่ละชั้นปีและหลักสูตร ทั้งในด้านความยากง่ายและสภาพแวดล้อมในการเรียน ความเชื่ออำนาจในตนหมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนไม่ว่าทางบวกหรือทางลบ เป็นผลมาจากกระทำของตน ดังนั้นตนเองจึงสามารถควบคุมให้ผลลัพธ์เป็นไปเช่นไรก็ได้ (6) ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้ที่

มีความเชื่อในอำนาจภายนอกตน (external locus of control) ซึ่งคิดว่าเหตุการณ์ต่างๆ เป็นสิ่งที่นอกเหนือการควบคุม เช่น เกิดจากโชครชะตาหรือเคราะห์กรรม ฯลฯ (7) นักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจในตนจะมีคุณลักษณะที่ส่งเสริมให้ประสบความสำเร็จในการเรียน เช่น การขอคำปรึกษาจากอาจารย์ผู้สอนก่อนที่จะมีการสอบ การค้นหาความรู้เพิ่มเติม รวมทั้งการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความรู้กับเพื่อน (7) ส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาของบุคคลที่จะกระทำการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยมีความขยันขันแข็งและไม่ย่อท้ออุปสรรคใดๆ (8) การวิเคราะห์อภิमान (meta analysis) ด้วยข้อมูลจากงานวิจัย 109 เรื่องซึ่งประกอบด้วยตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษากว่า 9,000ราย พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่าคะแนนสะสมเฉลี่ย ($p=0.30$) (9) รูปแบบการเรียน คือ วิธีการที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนรู้หรือรับข้อมูลต่าง ๆ (10) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมผัดวันประกันพรุ่งสูงมีผลการเรียนที่ไม่ดี (11-12) นอกจากนี้การศึกษานี้พบด้วยว่า ผลสัมฤทธิ์

รูปที่ 1. กรอบแนวคิดการวิจัย

ในระดับอุดมศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในอดีตที่วัดด้วย GPA ในระดับมัธยมศึกษาหรือวัดด้วยข้อสอบมาตรฐาน ($p=0.45$) (4,9,12)

ปัจจัยกลุ่มที่สองที่ถูกควบคุมในการศึกษาคือ ปัจจัยด้านครอบครัว หรือการศึกษาและอาชีพของบิดาและมารดา ซึ่งบ่งบอกระดับเศรษฐกิจของครอบครัว จากการวิเคราะห์อภิธานพบว่า เศรษฐฐานะของครอบครัวและการสนับสนุนทางการเงินมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่า GPA ในระดับอุดมศึกษา ($p=0.16, 0.20$ ตามลำดับ) (9)

ปัจจัยกลุ่มที่สามที่ถูกควบคุมในการศึกษาคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของการเรียน ซึ่งระบุอยู่ในแบบจำลองของ Tinto ว่ามีผลต่อการเรียนโดยไม่ออกกลางคันจากสถานศึกษา ได้แก่ ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษา ความพึงพอใจด้านการเรียนการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ภายนอกห้องเรียน และความเอาใจใส่ของอาจารย์ต่อการพัฒนาการของนักศึกษา (13)

วิธีการ

ตัวอย่าง

ตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษามุสลิมทุกคนในทั้ง 5 หลักสูตรของวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา ในปีการศึกษา 2550 จำนวน 404 คน ประกอบด้วยหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (สาธารณสุขชุมชน) 117 คน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพสาธารณสุขศาสตร์ 3 สาขา (สาขาสารณสุขชุมชน เทคนิคเภสัชกรรม และทันตสาธารณสุข) จำนวน 160, 49 และ 25 คน ตามลำดับ และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเวชกิจฉุกเฉิน 53 คน ทุกหลักสูตรเป็นหลักสูตร 2 ปี ยกเว้นหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต ซึ่งมีระยะเวลาศึกษา 4 ปี

เครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (ภาคผนวก) และแบบทดสอบเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลทุกตัวที่ระบุในกรอบแนวคิดการวิจัย ยกเว้นผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในอดีตและปัจจุบันที่คั่นจากบันทึกของวิทยาลัยฯ แบบสอบถามประกอบด้วยคำถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา หลักสูตรที่ศึกษา อาชีพและระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาและมารดา ภาษาที่ใช้สื่อสาร

กับบุคคลในครอบครัวและเพื่อนในสถานศึกษา ตลอดจนรหัสนักศึกษาเพื่อใช้ประโยชน์ในการจัดรูปแบบสอบถามและผลการเรียนที่คั่นจากบันทึก ผู้วิจัยเลือกแบบวัดตัวแปรทางจิตวิทยาจากแบบวัดฉบับภาษาไทยที่เคยถูกใช้ในงานวิจัยในอดีตกับกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา และพบว่ามีความตรงความเที่ยง ความยาว และความง่ายในการตอบเป็นที่น่าพอใจ ผู้วิจัยใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในงานวิจัยของเกษตรชัย และหิม (4) แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนจากงานวิจัยของ อริยา คูหา (12) ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบวัดที่ชื่อว่า The Multidimensional-Multiattributational Causality ของ Lefcourt และคณะ (14) แบบวัดปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม 4 ตัว ได้แก่ ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษา ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ภายนอกห้องเรียน ความเอาใจใส่ของอาจารย์ต่อการพัฒนาการของนักศึกษา และความพึงพอใจด้านการเรียนการสอนของวิทยาลัย ดัดแปลงและปรับปรุงมาจากแบบวัดของ Terenzini และ Wright (15) ซึ่งได้รับการแปลและใช้ในนักศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทย (16) ส่วนตัวแปรรูปแบบการเรียนนั้นใช้แบบวัดจากงานวิจัยของสุนีย์ ละกำป็น (17) ซึ่งแบ่งรูปแบบการเรียนเป็น 6 แบบตามแนวคิดของ Riechmann และ Grasha (18) คือ แบบแข่งขันแบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระ แบบวัดตัวแปรทางจิตลักษณะที่กล่าวมาทุกตัวอยู่ในรูปแบบของ Likert โดยมีคำตอบ 5 ระดับจาก เห็นด้วยอย่างยิ่งหรือมากที่สุด (5) ถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งหรือน้อยที่สุด (1)

ส่วนผลสัมฤทธิ์ในอดีตวัดโดยใช้ GPA ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ซึ่งอยู่ในบันทึกประวัติของนักศึกษาที่วิทยาลัยฯ เก็บรักษาไว้ ตัวแปรตามของการวิจัยคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามุสลิมวัดโดยใช้ GPA ตั้งแต่แรกเข้าจนถึงภาคเรียนที่ทำวิจัย การวัด GPA ทำใน 3 แบบ คือ GPA คำนวณรวมจากทุกรายวิชา จากเฉพาะหมวดรายวิชาพื้นฐาน และจากเฉพาะหมวดรายวิชาชีพ การจำแนกรายวิชายึดตามที่ระบุในคู่มือของหลักสูตรทักษะการใช้ภาษาไทยวัดโดยใช้แบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET หรือ Ordinary National Education Testing) ในรายวิชาภาษาไทยประจำปีการศึกษา 2550 ซึ่งได้จากเว็บไซต์ของสถาบันการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (19) ข้อสอบดังกล่าวครอบคลุมเนื้อหาตาม

มาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ใน 5 สาระ ได้แก่ 1) การอ่าน 2) การเขียน 3) การฟัง การดู และการพูด 4) หลักการใช้ภาษา และ 5) วรรณคดีและวรรณกรรม (19)

การพัฒนาแบบวัด

ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ หัวหน้ากลุ่มงานหลักสูตรบริหารจัดการศึกษา อาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยฯ และอาจารย์มหาวิทยาลัยผู้มีประสบการณ์ในงานวิจัยทางการศึกษาเพื่อพิจารณาความตรงทางเนื้อหาของแบบวัด โดยประเมินว่าคำถามแต่ละข้อสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดหรือไม่ หลังจากปรับปรุงแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยทดสอบแบบสอบถามโดยวิธีคิดออกเสียง (think aloud) ในนักศึกษามุสลิม 2 รายที่ไม่ใช่ตัวอย่างการวิจัย โดยทดสอบทีละคน ตัวอย่างทำแบบสอบถามโดยอ่านข้อคำถามทีละข้อแบบออกเสียงและอธิบายความเข้าใจต่อคำถาม วิธีการตอบคำถาม และเหตุผลที่ตอบเช่นนั้น ข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยทราบว่า คำถามข้อใดที่สื่อความหมายผิดไปจากที่ต้องการ หลังจากปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อค้นพบ ผู้วิจัยทดสอบแบบสอบถามกับนักศึกษามุสลิมของวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดตรัง จำนวน 30 คน การทดสอบพบว่า แบบวัดตัวแปรทางจิตวิทยาทุกตัวมีค่าความเที่ยงของ Cronbach อยู่ระหว่าง 0.70-0.85 แบบสอบถามฉบับที่ใช้ในงานวิจัยแสดงอยู่ในภาคผนวก

การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยชี้แจงนักศึกษามุสลิมทุกคนในเรื่องวัตถุประสงค์และวิธีการเก็บข้อมูลอย่างละเอียด โดยชี้แจงเป็นรายหลักสูตรและรายชั้นปีก่อนที่จะทำการเก็บข้อมูล 2 สัปดาห์ และย้ำว่าการปฏิเสธเข้าร่วมการวิจัยจะไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล GPA จากงานทะเบียนวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา ผู้วิจัยยังได้รวบรวมผลการสอบ O-NET ประจำปี 2550 ในทุกรายวิชา จากงานบริหารจัดการศึกษา สถาบันพระบรมราชชนกและงานทะเบียน วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลของตัวอย่างได้เพียง 280 คนจาก 404 คน เนื่องจากข้อสอบ O-NET เพิ่งเริ่มใช้ในปี 2549 ทำให้นักศึกษาชั้นปีที่

3 และ 4 ไม่มีคะแนนดังกล่าว นอกจากนี้ คะแนนสอบของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 หลายคนไม่ได้ถูกจัดเก็บที่หน่วยงานที่ทำวิจัย แต่ถูกเก็บไว้ที่วิทยาลัยในจังหวัดอื่น ๆ ที่นักศึกษาสมัครสอบ จึงยากต่อการติดตาม ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงวัดทักษะภาษาไทยของตัวอย่างทั้ง 404 คนใหม่ในการวิจัยนี้โดยใช้ข้อสอบ O-NET รายวิชาภาษาไทย ประจำปี 2550 ส่วนเจลย่นำมาจากหนังสือรวบรวมข้อสอบ O-NET ภาษาไทยที่วางขายทั่วไป (20) การทดสอบด้วยข้อสอบ O-NET ทำในห้องสอบโดยมีผู้คุมสอบห้องละ 2 คน คล้ายกับการสอบ O-NET ตามปกติ ระยะเวลาที่ใช้สอบคือ 2 ชั่วโมง หลังจากนั้น ผู้คุมสอบเก็บข้อสอบและแจกแบบสอบถามที่ใช้วัดตัวแปรตามกรอบแนวคิดการวิจัยแก่ตัวอย่างเพื่อให้ตอบในห้องทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อบรรยายลักษณะของตัวอย่าง และใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาโดยใช้ตัวแปรที่ระบุอยู่ในกรอบแนวคิดการศึกษาเป็นตัวทำนาย ตัวแปรกลุ่มจะถูกแปลงเป็นตัวแปรดัมมิก่อนการวิเคราะห์ถดถอย ระดับนัยสำคัญทางสถิติในการศึกษากำหนดไว้ที่ 0.05

ผลการวิจัยเชิงปริมาณและการอภิปรายผล

ข้อมูลทั่วไปของตัวอย่าง

นักศึกษามุสลิมทุกราย (404 คน) เข้าร่วมงานวิจัยตัวอย่างเป็นเพศหญิงร้อยละ 82.4 (n=333) ร้อยละ 54.5 (n=220), 30.9 (n=125) และ 14.6 (n=59) ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1, 2 และ 3-4 ตามลำดับ ตัวอย่างร้อยละ 48.8 มี GPA ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเกินกว่า 3.25 มีเพียงร้อยละ 4.2 (n=17) เท่านั้นที่ GPA ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อยกว่า 2.50 บิดาและมารดาของตัวอย่างจบการศึกษาระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 50.0 และ 57.9 ตามลำดับ) มีส่วนน้อยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 11.9 และ 4.50 ตามลำดับ) บิดาและมารดาส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรกรรม (ร้อยละ 46.0 และร้อยละ 40.6 ตามลำดับ) และรับจ้าง (ร้อยละ 20.3 และร้อยละ 15.8 ตามลำดับ) โดยรวม GPA ในวิทยาลัยของนักศึกษามุสลิมในเกณฑ์ดี GPA ที่คำนวณจาก

ทุกรายวิชา จากเฉพาะวิชาพื้นฐาน และจากเฉพาะหมวดวิชา
ชีพเท่ากับ 2.74 ± 0.49 , 3.09 ± 0.21 และ 2.92 ± 0.46 ตาม
ลำดับ นักศึกษาร้อยละ 5.7 มีผลการเรียนอ่อน โดยร้อยละ
2.7 มี GPA <2.0 และ ร้อยละ 3.0 มี GPA อยู่ระหว่าง 2.0-
2.24 ส่วน GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 4 ม.5
และ ม.6) เท่ากับ 3.16 ± 0.39

ทักษะภาษาไทย

ตัวอย่างร้อยละ 69.1 (n=279) ใช้ภาษามลายูใน
การสื่อสารภายในบ้าน สำหรับการสื่อสารในอดีตกับเพื่อนที่
โรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ตัวอย่างใช้
ภาษามลายูร้อยละ 52.7 และ 40.6 ตามลำดับ ส่วนการ
สื่อสารกับเพื่อนที่วิทยาลัย ใช้ภาษาไทยร้อยละ 84.2 (n=
340) ข้อมูลนี้บ่งชี้ว่า นักศึกษามุสลิมส่วนใหญ่เติบโตในสิ่ง
แวดล้อมที่ใช้ภาษามลายูเป็นหลัก การสื่อสารด้วยภาษาไทย
มีมากขึ้นเมื่อตัวอย่างเรียนในชั้นที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตาม
ตัวอย่างเพียงร้อยละ 0.40, 5.50, 2.70 และ 4.00 ประเมินตน
เองว่ามีทักษะภาษาไทยด้านการฟัง พูด อ่านและเขียนใน
ระดับไม่ดีและเป็นอุปสรรคต่อการเรียน

ตารางที่ 1. คะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยและ GPA ของ
ทุกรายวิชา (N=404)

คะแนน O-NET ¹	จำนวน	GPA ทุกรายวิชา (ค่าเฉลี่ย±SD)
20-24	2	2.05 ± 0.16
25-29	10	2.38 ± 0.11
30-34	20	2.19 ± 0.07
35-39	51	2.41 ± 0.06
40-44	55	2.68 ± 0.06
45-49	72	2.83 ± 0.04
50-54	67	2.79 ± 0.04
55-59	68	2.98 ± 0.04
60-64	37	3.14 ± 0.05
65-69	16	3.17 ± 0.13
70-74	6	3.40 ± 0.12
รวม	404	2.74 ± 0.49

1: คะแนนเต็ม 80 คะแนน

ตารางที่ 1 แสดงคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทย
และ GPA จากทุกรายวิชา คะแนน O-NET เฉลี่ยในรายวิชา
ภาษาไทยเท่ากับ 48.60 ± 10.09 (n=404) นักศึกษาที่มีคะแนน
O-NET น้อยกว่า 35 คะแนน มี GPA เฉลี่ยที่น้อยกว่า 2.25 ซึ่ง
ถือว่ามีผลการเรียนที่อ่อน ผู้ที่มีคะแนน O-NET น้อยกว่า 40
คะแนน จะมี GPA เฉลี่ยที่น้อยกว่า 2.50 ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่
ควรให้ความสนใจในเรื่องผลการเรียน สหสัมพันธ์ของคะแนน
O-NET รายวิชาภาษาไทยและ GPA เท่ากับ 0.58 ($P < 0.001$)
สมการถดถอยอย่างง่ายที่บ่งบอกความสัมพันธ์นี้ คือ $GPA =$
 $1.465 + 0.026(\text{คะแนน O-NET ภาษาไทย})$ จากสมการนี้ หากถือ
ว่า $GPA < 2.25$ คือระดับที่อ่อนและวิทยาลัยฯ ควรให้ความสนใจ
แก้ไขแล้ว นักศึกษาที่มีคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยน้อย
กว่า 30.19 เป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อปัญหาการเรียนที่อ่อน แต่หากถือ
ว่า $GPA < 2.50$ คือระดับที่ควรให้ความสนใจแก้ไขแล้ว นักศึกษา
ที่มีคะแนน O-NET น้อยกว่า 39.80 ถือเป็นกลุ่มเสี่ยง

คะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยในตารางที่ 1 เป็น
คะแนนที่ผู้วิจัยจัดสอบขึ้นเอง ผู้วิจัยรวบรวมคะแนน O-NET ที่
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติ (สกอ.) เป็นผู้จัด
สอบได้ในตัวอย่างเพียง 280 คนดังที่กล่าวแล้วในหัวข้อวิธีการ
วิจัย คะแนนที่ผู้วิจัยจัดสอบขึ้นเองน่าจะใช้แทนคะแนนของ
สกอ. ได้ เพราะเมื่อเปรียบเทียบคะแนนจากทั้งสองแหล่งของ
นักศึกษาทั้ง 280 รายแล้วพบว่ามีความใกล้เคียงกัน คะแนนจาก
สกอ. มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 47.37 ± 13.15 และคะแนนที่วัดใน
การศึกษานี้ (หลังเข้าเรียนในวิทยาลัย 1-3 ปี) มีค่าเฉลี่ยเป็น
 49.20 ± 9.08 แม้ว่าการวัดในการศึกษานี้ใช้ข้อสอบปี 2550 แต่
คะแนนของ สกอ. มาจากข้อสอบปี 2549 และ 2550 แต่หากมีข้อ
สมมุติว่า ข้อสอบของทุกปีได้รับการปรับมาตรฐานด้วยวิธีการ
เดียวกันแล้ว ก็อาจทำให้เปรียบเทียบคะแนนได้อย่างคร่าว ๆ
และอนุมานได้ว่าคะแนนที่วัดโดยนักวิจัยและ สกอ. ไม่ต่างกัน
มากนัก คะแนนที่สูงขึ้นเล็กน้อยอาจจะสะท้อนทักษะทาง
ภาษาไทยของนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากการจัดการเรียนการ
สอนในวิทยาลัยฯ ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก นอกจากนี้
สหสัมพันธ์ของคะแนนจากทั้งสองแหล่งยังมีค่าสูงอีกด้วย
($r = 0.87$, $P < 0.001$)

ความสัมพันธ์ของทักษะทางภาษาไทยและผลการเรียน

แบบวัดตัวแปรทางจิตลักษณะทุกตัวในการวิจัยมีค่า
สัมประสิทธิ์ความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.70-0.82 ซึ่งเป็นระดับที่น่า

พอใจ ตารางที่ 2 แสดงตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติในการทำนาย GPA ของนักศึกษามุสลิม ตัวแปรอิสระทั้งหมดตามกรอบแนวคิดการวิจัยสามารถอธิบายความแปรปรวนของ GPA จากทุกรายวิชา จากวิชาพื้นฐาน และจากรายวิชาชีพ ได้ร้อยละ 60.7, 58.9 และ 49.1 ตามลำดับ ตัวแปรที่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ต่อ GPA ทั้งสามแบบเรียงจากมากไปน้อย คือ ทักษะการใช้ภาษาไทย หรือคะแนน O-NET ภาษาไทย (Beta = 0.341-0.402) ชั้นปีที่ศึกษาในชั้นที่ 2 เทียบกับชั้นปีที่ 1 (Beta = 0.297-0.373) GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งสะท้อนความสามารถในอดีต (Beta = 0.226-0.265) ชั้นปีที่ 3 และ 4 เทียบกับชั้นปีที่ 1 (Beta = -0.153-0.213) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เมื่อควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ตามกรอบแนวคิดวิจัยให้คงที่ ผู้มีทักษะภาษาไทยดีกว่าจะมีผลการเรียนในวิทยาลัย

ดีกว่าไม่ว่าจะเป็นการเรียนในทุกรายวิชา หรือเฉพาะรายวิชาพื้นฐาน หรือรายวิชาชีพ นอกจากนี้ ทักษะภาษาไทยเป็นตัวทำนายที่แรงที่สุดและแรงกว่าความสามารถในอดีตที่วัดโดย GPA ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เมื่อตรวจสอบจากสัมประสิทธิ์ถดถอยแบบไม่ปรับมาตรฐาน (ความชันซึ่งไม่ได้แสดงในตาราง) พบว่า คะแนน O-NET ภาษาไทยที่เพิ่มขึ้น 1 คะแนนสัมพันธ์กับ GPA ที่คำนวณจากทุกรายวิชา จากวิชาพื้นฐาน และจากรายวิชาชีพที่เพิ่ม 0.018, 0.021 และ 0.022 หน่วย ตามลำดับ ซึ่งใกล้เคียงกับความชันจากสมการถดถอยอย่างง่าย (0.026) เมื่อใช้คะแนน O-NET ภาษาไทยเป็นตัวแปรอิสระเพียงตัวเดียวเพื่อทำนาย GPA ดังที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อที่แล้ว

ตัวแปรอื่น ๆ ที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับ GPA แต่ไม่สม่ำเสมอ คือทำนาย GPA ได้ แต่ไม่ครบทั้งสามแบบ คือ

ตารางที่ 2. ตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ในการทำนาย GPA ของนักศึกษามุสลิม ($N=440$)¹

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่ปรับมาตรฐาน (β)		
	GPA ทุกรายวิชา	GPA วิชาพื้นฐาน	GPA รายวิชาชีพ
คะแนน O-NET ภาษาไทย	0.402	0.425	0.341
GPA มัธยมศึกษาตอนปลาย	0.265	0.226	0.296
ชั้นปี 2 เทียบกับปี 1	0.373	0.304	0.297
ชั้นปี 4 เทียบกับปี 1	0.213	0.146	-0.153
ชั้นปี 3 เทียบกับปี 1	0.198	0.186	0.159
ความเอาใจใส่ของอาจารย์ต่อการพัฒนาการของนักศึกษา	-0.101	-0.110	-
เทคนิคเภสัชกรรมกับสาธารณสุขชุมชน	-	-0.289	-
เวชกิจฉุกเฉินเทียบกับสาธารณสุขชุมชน	-	-	-0.228
ทันตสาธารณสุขเทียบกับสาธารณสุขชุมชน	-	-	0.099
การศึกษาของบิตาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือ อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	-	-	0.094
F, df	13.62 (41,362)	12.66 (41,362)	8.522 (41,362)
R ²	0.607	0.589	0.491
p-value	< 0.001	< 0.001	< 0.001

1: แสดงเฉพาะตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ เพศ หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต ความเชื่ออำนาจในตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน รูปแบบการเรียน ระดับการศึกษาของบิดาที่ไม่ใช่มัธยมศึกษาตอนปลายหรืออนุปริญญาหรือเทียบเท่า ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดาและมารดา ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษา ความพึงพอใจด้านการเรียนการสอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ภายนอกห้องเรียน

หลักสูตรที่ศึกษา การศึกษาของบิดา (ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออนุปริญญาหรือเทียบเท่า) และความเอาใจใส่ของอาจารย์ต่อพัฒนาการของนักศึกษา เป็นที่น่าสังเกตว่า ความเอาใจใส่ของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางลบกับ GPA จากทุกรายวิชาและรายวิชาพื้นฐาน เพราะเป็นนโยบายของวิทยาลัย ที่ให้อาจารย์ช่วยเหลือเอาใจใส่นักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนเป็นพิเศษ จึงพบว่านักศึกษาที่ได้รับความเอาใจใส่มากเป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนไม่ดี (ตารางที่ 2)

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณที่กล่าวมาพบปัญหาในการวิเคราะห์อยู่ประการหนึ่งคือ ตัวแปรต้นมีแสดงอาชีพของบิดาและมารดามีค่า VIF (variance inflation factor) สูงถึง 8-14 แสดงถึงปัญหา multicollinearity คือการที่ตัวแปรอิสระบางตัวมีความสัมพันธ์กันสูง และอาจส่งผลต่อความคงที่ของผลการวิเคราะห์ (21) ผู้วิจัยจึงตัดตัวแปรอาชีพของบิดามารดาออกและวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ พบว่าได้ผลการวิเคราะห์ใกล้เคียงกับที่แสดงในตารางที่ 2 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานของตัวแปรอิสระทุกตัวเปลี่ยนแปลงน้อยมาก โดยคะแนน O-NET ภาษาไทย ชั้นปีที่ศึกษาในชั้นที่ 2 และ GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังคงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด นอกจากนี้ ยังพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมีผลทางบวกต่อ GPA ที่คำนวณจากทุกรายวิชาและจากวิชาพื้นฐาน ส่วนรูปแบบการเรียนแบบพึ่งพาตัวเองมีผลทางบวกต่อ GPA ที่คำนวณจากรายวิชาพื้นฐาน จะเห็นว่าผลวิจัยหลัก ๆ ไม่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เชื่อได้ว่าปัญหา multicollinearity กระทบต่อผลการวิเคราะห์ไม่มากนัก

การวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 2 ใช้ GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อเป็นตัวบ่งชี้ความสามารถในอดีตอย่างไรก็ตาม การวัดและประเมินผลตลอดจนคุณภาพการสอนในแต่ละโรงเรียนมัธยมศึกษาอาจแตกต่างกัน ทำให้ GPA ในระดับมัธยมศึกษาอาจไม่ใช่ตัวชี้วัดที่ดีของความสามารถในอดีต คะแนน O-NET ในวิชาสังคมศึกษา ภาษา อังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ในอดีตของนักศึกษาน่าจะเป็นตัวชี้วัดความสามารถในอดีตที่ดีกว่า เพราะเป็นการวัดด้วยข้อสอบมาตรฐานชุดเดียวกันทั่วประเทศสำหรับผู้เข้าสอบในปีเดียวกัน ถึงแม้ว่าการเข้าสอบจะต่างปีกัน (เช่น นักศึกษาปีที่ 1 และ 2 เข้าสอบ O-NET ที่จัดโดย สกอ. ในคนละปี) จะใช้ข้อสอบต่างชุดกัน แต่หากอนุมานว่าข้อสอบแต่ละปีก็ได้ผ่านกระบวนการปรับมาตรฐานที่เข้มงวดคล้าย ๆ

กันแล้ว ก็น่าจะนำคะแนน O-NET จากต่างปีกันมารวมวิเคราะห์ด้วยกันได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ถดถอยเพิ่มเติม โดยเพิ่มคะแนน O-NET ในวิชาสังคมศึกษา ภาษา อังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์เป็นตัวแปรอิสระเพิ่มอีก 4 ตัวในกรอบแนวคิดการวิจัยเดิมทั้งนี้เพื่อให้สามารถควบคุมความสามารถในอดีตให้ดีขึ้น และทำให้ข้อสรุปที่ได้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทักษะภาษา ไทยและ GPA น่าเชื่อถือมากขึ้น อย่างไรก็ตาม คะแนน O-NET ในทั้ง 4 วิชาดังกล่าว ได้จากบันทึกในอดีต จึงมีตัวอย่างในที่นี้เพียง 280 ราย (เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ทั้งหมด) ผลการวิเคราะห์เมื่อเพิ่มคะแนน O-NET ในทั้ง 4 วิชาเป็นตัวแปรอิสระและตัดตัวแปรอาชีพของบิดาและมารดาที่มีปัญหาในประเด็นของ multicollinearity ออกแสดงอยู่ในตารางที่ 3

ตัวแปรอิสระทั้งหมดตามกรอบแนวคิดการวิจัยและคะแนน O-NET ในวิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์สามารถอธิบายความแปรปรวนของ GPA จากทุกรายวิชา จากวิชาพื้นฐาน และจากรายวิชาชีพได้ร้อยละ 69.2, 68.1, 61.0 ตามลำดับ (ตารางที่ 3) ตัวแปรที่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ต่อ GPA ทั้งสามแบบเรียงลำดับตามความสำคัญจากมากไปน้อย คือ ชั้นปีที่ศึกษา ($Beta=0.293-0.410$) คะแนน O-NET ภาษาไทย ($Beta=0.291-0.341$) GPA ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($Beta=0.181-0.291$) และรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม ($Beta=0.149-0.163$) นักศึกษาในชั้นปีที่ 2 มี GPA ทั้งสามรูปแบบสูงกว่านักศึกษาในชั้นปีที่ 1 โดยมี GPA รวมทุกรายวิชาสูงกว่านักศึกษารุ่นแรก 0.38 หน่วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเมื่อนักศึกษาเรียนในชั้นที่สูงขึ้น ก็มีความรับผิดชอบมากขึ้นอันเนื่องมาจากระบบการเรียนของวิทยาลัย หรืออาจเกิดจากการที่นักศึกษาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเรียนในระดับอุดมศึกษาได้ ส่วนทักษะทางภาษาไทยยังคงมีอิทธิพลทางบวกต่อ GPA ทั้ง 2 รูปแบบแม้ว่าจะควบคุมความสามารถในอดีตให้คงที่ด้วยการใช้ GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและคะแนน O-NET ในอีก 4 รายวิชา ผลอันนี้ช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในความสัมพันธ์ที่พบจากการวิจัย การเรียนแบบมีส่วนร่วมก็สัมพันธ์กันทางบวกกับ GPA ทั้ง 3 รูปแบบ ตัวแปรอื่นๆ ที่แสดงในตารางที่ 3 มีผลต่อ GPA เพียงบางรูปแบบเท่านั้น เช่น คะแนน O-NET ในวิชา

ตารางที่ 3. ตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ในการทำนาย GPA ของนักศึกษามุสลิม ($N=280$) เมื่อตัดตัวแปรอาชีพ บิดาและมารดา และเพิ่มคะแนน O-NET ในวิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์เป็นตัวแปรอิสระ

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่ปรับมาตรฐาน (β)		
	GPA ทุกรายวิชา	GPA วิชาพื้นฐาน	GPA รายวิชาชีพ
ชั้นปี 2 เทียบกับปี 1	0.410	0.365	0.293
คะแนน O-NET ภาษาไทย	0.325	0.341	0.291
GPA มัธยมศึกษาตอนปลาย	0.291	0.181	0.249
รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม	0.149	0.163	0.162
ความเอาใจใส่ของอาจารย์ต่อการพัฒนาการของนักศึกษา	-0.149	-0.150	-
คะแนน O-NET ภาษาอังกฤษ	-	0.158	-
คะแนน O-NET วิทยาศาสตร์	0.152	-	0.193
เวชกิจฉุกเฉินเทียบกับสาธารณสุขชุมชน	-0.195	-	-0.341
เทคนิคเภสัชกรรมเทียบกับสาธารณสุขชุมชน	-	-0.342	-
วิทยาศาสตร์บัณฑิตเทียบกับสาธารณสุขชุมชน	-	-	-0.132
F, df	13.29 (43,236)	12.27 (43,236)	8.46 (43,236)
R ²	0.692	0.681	0.610
p-value	< 0.001	< 0.001	< 0.001

1: แสดงเฉพาะตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ เพศ ความเชื่ออำนาจในตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน รูปแบบการเรียนอื่น ๆ ที่ไม่ใช้การมีส่วนร่วม ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษา ความพึงพอใจด้านการเรียนการสอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ภายนอกห้องเรียน คะแนน O-NET ในวิชาคณิตศาสตร์

ภาษาอังกฤษมีผลต่อ GPA ที่คำนวณจากรายวิชาพื้นฐาน เท่านั้น ขณะที่คะแนน O-NET ในวิชาวิทยาศาสตร์มีผลต่อ GPA ที่คำนวณจากทุกรายวิชาและรายวิชาชีพ

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 2 และ 3 มีความสอดคล้องและสนับสนุนกันและบ่งชี้ว่า คะแนน O-NET ภาษาไทย GPA ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และชั้นปีที่ศึกษามีผลอย่างสม่ำเสมอต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ผลที่สอดคล้องกันช่วยเพิ่มความมั่นใจว่า ทักษะภาษาไทยเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ GPA มากกว่าปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว ความสามารถในการคิด และความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนหรืออาจารย์

การศึกษาที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยส่วนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยของนักศึกษามุสลิม ตลอดจนผล กระทบ ที่เกิดกับการเรียน การศึกษาที่ 2

วิธีการ

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่มีความสัมพันธ์ดังนี้ 1) เป็นนักศึกษาของวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา ซึ่งนับถือศาสนาอิสลามและยินดีเข้าร่วมงานวิจัยเชิงคุณภาพ 2) ประสบปัญหาในการเรียนโดย GPA ที่คำนวณจากทุกรายวิชาน้อยกว่า 2.00 3) มีทักษะด้านภาษาไทยไม่ดี โดยมีคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยต่ำกว่า 40 คะแนน ผู้วิจัยใช้เกณฑ์คะแนนที่ 40 ในการเลือกผู้ให้ข้อมูลเพราะ ค่าเฉลี่ยของคะแนน O-NET วิชาภาษาไทยระดับประเทศ คือ 50.33 ± 10.09 (2) และประมาณร้อยละ 20 ของตัวอย่างทั้งหมด ($N=404$) มีคะแนนน้อยกว่า 40 คะแนน นอกจากนี้ ผลการวิจัยเชิงปริมาณยังบ่งชี้ว่า ผู้ที่มีคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยต่ำกว่า 40 คะแนนมีค่า GPA เฉลี่ยน้อยกว่า 2.50 (ตารางที่ 1) ผู้วิจัยไม่ได้กำหนด

จำนวนผู้ให้ข้อมูลล่วงหน้า แต่การสัมภาษณ์ดำเนินไปจนได้ข้อมูลที่อ้อมตัว นั่นคือ การเก็บรวบรวมข้อมูลจะสิ้นสุดเมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลที่ศึกษาครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ และผู้วิจัยไม่พบข้อมูลใหม่เพิ่มเติมจากตัวอย่างคนล่าสุดที่สัมภาษณ์ และข้อมูลใหม่จากตัวอย่างคนล่าสุดสอดคล้องกับข้อสรุปที่ได้ในการศึกษาครั้งนี้ให้ผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เชิงลึกทั้งสิ้น 7 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกและบันทึกเทปขณะสัมภาษณ์ตามความยินยอมของผู้ให้ข้อมูล เนื่องจากผู้วิจัยรายแรกซึ่งเป็นอาจารย์ในวิทยาลัยฯ เป็นผู้ดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจึงพยายามพูดคุยสร้างความเป็นกันเองกับนักศึกษาที่สัมภาษณ์ และเลือกผู้ให้ข้อมูลที่ค่อนข้างสนิทสนมกับผู้วิจัย เพื่อให้ นักศึกษายอมเปิดเผยเรื่องราวตามความจริง อีกทั้งความสนิทสนมในอดีตยังทำให้ผู้วิจัยทราบปัญหาของนักศึกษาที่ผ่านมา และทำให้ผู้วิจัยมีโอกาสดึงดูดพฤติกรรมนักศึกษาเพื่อนำมาประกอบกับเรื่องราวจากการบอกเล่าของนักศึกษา ผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลประวัติส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ได้แก่ ภาษาหลักที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ในครอบครัว ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา หลังจากนั้น ผู้วิจัยสัมภาษณ์โดยอาศัยแนวคำถามที่ประกอบด้วยคำถามปลายเปิด เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาอยู่ในระดับใด เพราะอะไร ความสามารถใช้ภาษาไทยสำคัญต่อการเรียนของวิทยาลัยอย่างไร นักศึกษามีปัญหาด้านการฟัง พูด อ่าน เขียนหรือไม่ อย่างไร และมีผลต่อการเรียนอย่างไร เป็นต้น การสัมภาษณ์ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจดบันทึกข้อมูลอื่น ๆ ที่สังเกตพบ เช่น การแสดงกิริยาท่าทาง ลักษณะคำพูด หรือสีหน้าขณะให้สัมภาษณ์

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลควบคู่ไปกับการเก็บข้อมูลโดยนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์แต่ละครั้งมาถอดเทปในลักษณะคำต่อคำ ประโยคต่อประโยค และวิเคราะห์ให้เสร็จสิ้นก่อนการสัมภาษณ์ตัวอย่างรายต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้ใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาแบบ 3 ขั้นตอนของ Miles และ Huberman (21) ขั้นแรกเป็นการจัดระเบียบ

ข้อมูล ได้แก่การถอดเทปสัมภาษณ์ การเขียนบันทึกสิ่งที่สังเกตพบ และสรุปข้อมูลในทันทีหลังการสัมภาษณ์แต่ละครั้ง หลังจากนั้นอ่านข้อความหลาย ๆ รอบให้เข้าใจ และเลือกข้อความที่บ่งบอกประเด็นที่จะศึกษา หลังจากนั้น ผู้วิจัยกำหนดรหัสแทนความหมายแก่ข้อความที่เลือกได้ ขั้นตอนที่ 2 คือ การจัดกลุ่มข้อความใหม่ตามรหัสที่ให้ในขั้นตอนแรก ขั้นตอนที่ 3 การสรุป/การตีความ ผู้วิจัยหาข้อสรุปโดยมองหาแบบแผนที่ปรากฏในข้อมูล และมองหาความแตกต่าง-ความเหมือนของข้อมูลในส่วนต่าง ๆ หลังจากนั้นนำข้อสรุปมาตีความ ผู้วิจัยส่งข้อสรุปที่ได้ให้ผู้ให้ข้อมูลบางรายตรวจสอบความถูกต้องด้วย

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพและการอภิปรายผล

ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูล 7 รายมีคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยอยู่ระหว่าง 22-35 คะแนน จำนวน 3 คน คะแนนระหว่าง 36-39 คะแนน จำนวน 4 คน GPA จากทุกรายวิชาในวิทยาลัยฯ อยู่ระหว่าง 1.75-1.99 จำนวน 3 คน และอยู่ระหว่าง 1.14-1.74 จำนวน 4 คน ผู้ให้ข้อมูลมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดยะลา 1 คน ปัตตานี 3 คน นราธิวาส 1 คน และสงขลา 2 คน ผู้ให้ข้อมูลทุกคนได้เรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนสามัญควบคู่กับการเรียนในโรงเรียนศาสนาที่สอนศาสนาในวันเสาร์-อาทิตย์ ในระดับมัธยมศึกษา ได้ศึกษาในโรงเรียนสามัญควบคู่กับโรงเรียนสอนศาสนา 6 คน ผู้ให้ข้อมูลใช้ภาษามลายูพูดกับคนครอบครัว จำนวน 5 คน ใช้ภาษามลายูกับเพื่อนระดับประถมศึกษา จำนวน 5 คนอีก 2 คน ใช้ภาษาไทยปนภาษามลายู ผู้ให้ข้อมูลใช้ภาษามลายูพูดกับเพื่อนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 4 คน นอกนั้นใช้ภาษาไทยปนภาษามลายู ผู้ให้ข้อมูลทุกคนใช้ทั้งภาษามลายูและภาษาไทยพูดกับเพื่อนในวิทยาลัยฯ

ทักษะการใช้ภาษาไทยและผลกระทบ

ทักษะด้านการฟัง

ปัญหาการฟังที่ผู้ให้ข้อมูลทุกคนมีคือการจับประเด็นไม่ได้ทำให้ไม่เข้าใจบทเรียนและไม่อยากเรียน สาเหตุของปัญหามี 2 ประเด็น คือ สาเหตุจากผู้สอนและจากตัวนักศึกษา ผู้สอนบางท่านพูดเร็วหรือใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

มาก ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงปัญหาจากตัวผู้เรียนว่า ตนเองมักจะไม่มีสมาธิในการฟัง และใจลอยทำให้ไม่สามารถจับประเด็นสำคัญได้

“...ส่วนใหญ่จะจับประเด็นไม่ได้ ไม่ใช่ว่าไม่เข้าใจ ความหมายของคำ แต่น่าจะเป็นเพราะไม่มีสมาธิมากกว่า แบบว่า ขอบนั่งใจลอย...”

ผู้ให้ข้อมูลยืนยันว่า ปัญหาไม่ได้เกิดจากความไม่เข้าใจคำ หรือความหมายของภาษาไทย เพราะตนฟังได้และเข้าใจแม้ว่าผู้ให้ข้อมูลจะใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียน ทั้งนี้เพราะทุกคนเรียนภาษาไทย และใช้ภาษาไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ภาษาหลักในชีวิตประจำวันก็ตาม ดังกล่าว

“...หนูเรียนวิชาภาษาไทย ตั้งแต่ประถมศึกษา เพราะเรียนโรงเรียนสามัญ ส่วนเรียนศาสนาจะเรียนเสาร์-อาทิตย์ ได้ฝึกใช้ภาษาไทยตั้งแต่เด็ก ๆ ปัญหาเรื่องการฟัง คิดว่าไม่มี ฟังได้ ฟังรู้เรื่อง”

จากการสังเกตโดยผู้สัมภาษณ์ทั้งในระหว่างการเก็บข้อมูลและในชั้นเรียนพบผลที่สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ คือ ตัวอย่างทุกคนมีทักษะการฟังค่อนข้างดีโดยเฉพาะข้อความที่ไม่ยาวนัก ตัวอย่างฟังเข้าใจและสามารถโต้ตอบกับผู้วิจัยได้โดยไม่หยุดคิดนานเกินกว่าปกติ แต่พบว่า ถ้าต้องฟังข้อความยาว ๆ ตัวอย่างจะไม่มีสมาธิ ไม่สามารถจับประเด็นจากการฟังได้ ดังนั้น ปัญหาด้านการฟัง คือปัญหาในเรื่องการจับประเด็นเท่านั้น ปัญหานี้จะพบได้ทั้งนักศึกษาไทยพุทธและมุสลิม

ทักษะด้านการอ่าน

ปัญหาด้านการอ่านมีลักษณะคล้ายกับเรื่องการฟัง นั่นคือ ผู้ให้ข้อมูลจับใจความสำคัญของข้อความไม่ได้ ทำให้ไม่เข้าใจบทเรียนและใช้เวลานานในการอ่านเอกสารการเรียน ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า ตนเองมักจะไม่สามารถอ่านจึงจับใจความสำคัญไม่ได้ ปัญหานี้ไม่เกี่ยวข้องกับการไม่ทราบความหมายของคำภาษาไทย เพราะตนสามารถสะกดคำและเข้าใจความหมายได้

“...ส่วนใหญ่จะจับประเด็นไม่ได้ เรื่องสะกดคำไม่มีปัญหา อ่านได้ อ่านออก และก็เข้าใจดีค่ะ เพราะเรียนภาษาไทยตั้งแต่ประถม...”

ทักษะด้านการพูด

จากการสังเกตผู้ให้ข้อมูลในชั้นเรียนและจากการสัมภาษณ์พบสิ่งที่สอดคล้องกันคือ ตัวอย่างส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการพูด ปัญหาที่พบบ่อย คือ การพูดภาษาไทยเพี้ยนติดสำเนียงมลายู การพูดไทยแบบสลับคำตามหลักไวยากรณ์ของภาษามลายู เช่น คำว่า “ฝนหยุด” พูดเป็น “หยุดฝน” หรือ “เสื้อขาด” เป็น “ขาดเสื้อ” ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่ชัดเจน

“...ไวยากรณ์ของภาษามลายูจะคล้ายกับภาษาอังกฤษค่ะ แต่ภาษาไทยไม่เหมือน มีบางที่ทำให้การเรียบเรียงประโยคผิดไป ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ แต่ถ้าเพื่อนมุสลิมด้วยกันจะเข้าใจกัน ถือว่าเป็นเรื่องปกติค่ะ...”

ปัญหาการพูดอีกประการ คือ การพูดทับศัพท์มลายูเมื่อนึกคำไทยไม่ออก ซึ่งส่งผลให้ติดนิสัยการพูดภาษาไทยปนมลายู ผู้ฟังนอกกลุ่มจึงไม่เข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อ เช่น “สะเกะพัน” (ปวดฟัน) “มาแกหรือยัง” (กินข้าวหรือยัง) นอกจากนี้ ตัวอย่างยังไม่สามารถสื่อความคิดของตนเองได้ดีด้วยภาษาพูด เนื่องจากเรียบเรียงคำพูดไม่ถูกและนึกคำที่เหมาะสมไม่ได้ สาเหตุของปัญหามาจากสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ คือ บุคคลรอบข้างตั้งแต่บุคคลในครอบครัวและเพื่อนใช้ภาษามลายูเป็นหลักในการดำรงชีวิต

“...อาจจะติดจากโรงเรียนเก่า ส่วนมากเพื่อนจะพูดอย่างนั้น ก็ เลยมีบ้างที่ติด โรงเรียนเก่าสอนอิสลามไฉะ ส่วนมากพูดมลายูกันหมด ภาษาไทยไม่ค่อยพูด...”

“.....อยู่ที่บ้านไม่ได้พูดไทย พูดยาวีกับพ่อแม่ เพราะพ่อแม่พูดไทยไม่ได้...”

“...เพื่อน ๆ ที่นี้ส่วนใหญ่เป็นมุสลิม และพูดภาษามลายู ส่วนน้อยจะพูดไทย...”

ผู้ให้ข้อมูล 2 คนมาจากครอบครัวที่ไม่ได้ใช้ภาษามลายูในการสื่อสาร แต่ตนเองเริ่มใช้ภาษามลายูร่วมกับภาษาไทยเมื่อเข้าโรงเรียนสอนศาสนา ซึ่งผู้เรียนทุกคนจะต้องศึกษาภาษามลายูและอาหรับควบคู่กันเพื่อให้เอื้อต่อการเรียนศาสนา แต่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เริ่มใช้ภาษามลายูตั้งแต่เด็ก โดยสื่อสารกับคนในครอบครัว เพื่อนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาด้วยภาษามลายู แต่การเลือกใช้ภาษาใดในการสื่อสารนั้นขึ้นกับสถานการณ์และกลุ่มเพื่อนที่จะสื่อสารด้วย

“...ที่บ้านพูดมลายู เพื่อนที่เรียนด้วยกันก็พูดมลายู เพื่อนที่ส่วนใหญ่จะพูดมลายู แต่จะพูดไทยกับอาจารย์ และเพื่อนที่พูดมลายูไม่ได้คะ โดยเฉพาะมุสลิมจากสตูล (ซึ่งมักพูดมลายูไม่ได้)...”

ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า ผลที่เกิดขึ้นจากการมีทักษะการพูดที่ไม่ดี คือ ความไม่มั่นใจในการพูดของตนเองและกลัวพูดผิด ประสิทธิภาพในการสื่อสารน้อยลง การไม่กล้านำเสนอหน้าชั้นเรียน การกลัวเพื่อนล้อ และการไม่กล้าถามคำถามอาจารย์ต่อหน้าเพื่อน นอกจากนี้ ความไม่มั่นใจในการสื่อสารด้วยวาจาตลอดจนความกดดันที่เกิดจากการกลัวเพื่อนล้อ และความเกร็งที่ต้องอยู่ต่อหน้าอาจารย์ ยังมีผลย้อนกลับทำให้นักศึกษาพยายามหลีกเลี่ยงการสื่อสารด้วยภาษาไทยเพิ่มขึ้นไปอีก (เช่น ไม่ยอมเป็นผู้เสนองานกลุ่มด้วยวาจา) ทำให้ทักษะนี้มีปัญหามากเพิ่มขึ้นไปอีก

ทักษะด้านการเขียน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการตรวจสอบข้อความที่ผู้วิจัยขอให้ผู้ให้ข้อมูลเขียนเกี่ยวกับตัวเอง เพื่อน และอาจารย์ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เขียนได้ แต่เขียนช้า ใช้เวลานานในการนึกคำ มีการสะกดคำผิด การเขียนสลับคำหน้าหลังตามไวยากรณ์ภาษามลายูซึ่งคล้ายกับภาษาอังกฤษ การไม่สามารถสื่อความคิดในภาษาเขียนได้ดี เกิดจากการเรียบเรียงคำไม่ถูกหรือนึกคำที่เหมาะสมไม่ได้ ทักษะนี้เป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า ต้องการการแก้ไขมากกว่าทักษะอื่น ๆ

“...เขียนได้ แต่เขียนช้า นึกนานกว่าจะพูดเสียอีกคะ...”

“...ไวยากรณ์ของภาษามลายูจะคล้ายกับภาษาอังกฤษ แต่ภาษาไทยไม่เหมือน มีบางที่ทำให้การเรียบเรียงประโยคผิดไป จึงทำให้เขียนสลับหน้าหลังคะ...”

การขาดการฝึกฝนใช้งานการเขียนและการไม่เข้าใจเนื้อหาของวิชาอย่างแจ่มแจ้งเป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไม่สามารถอธิบายเป็นภาษาเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลที่เกิดขึ้น คือ การไม่มั่นใจในทักษะการเขียนของตนเอง การกลัวเขียนผิด และความหมายของประโยคที่เขียนเปลี่ยนไปจากที่ต้องการ ผลกระทบที่เด่นชัดคือ นักศึกษาไม่มั่นใจในการเขียนเพื่อตอบข้อสอบ ความกดดันส่งผลทำให้นักศึกษามีความกลัวว่าจะเขียนผิดเพิ่มขึ้นไปอีก

การอภิปรายรวมสองการศึกษาและสรุป

ทักษะการใช้ภาษาไทยมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับ GPA ทั้ง 3 รูปแบบทั้งที่คำนวณจากทุกรายวิชา หรือจากวิชาในหมวดพื้นฐาน หรือจากหมวดวิชาชีพ จึงทำให้ข้อค้นพบมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น (ตารางที่ 2 และ 3) นอกจากนี้ ยังพบว่า ทักษะการใช้ภาษาไทยเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดตัวหนึ่งในการทำนาย GPA และมีความสำคัญกว่าปัจจัยทางครอบครัว ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยเรื่องสภาพแวดล้อม โดยคะแนน O-NET ที่เพิ่มขึ้น 1 คะแนนสัมพันธ์กับ GPA ที่คำนวณจากทุกรายวิชาที่เพิ่มขึ้น 0.018 หน่วย ทั้งนี้เพราะภาษาไทยเป็นพื้นฐานในการสื่อสารในทุกรายวิชา ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะนี้จึงกระทบต่อความสามารถในการเรียนและการสอบ ผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาในปี พ.ศ. 2542 ที่พบว่า คะแนนสอบคัดเลือกวิชาภาษาไทย กข. มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ GPA ในภาคการศึกษาแรก และใน 2 ภาคการศึกษาแรกของนักศึกษาวิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (4) นักศึกษาส่วนใหญ่ของวิทยาลัยฯ ที่ศึกษามีภูมิลำเนาในสามจังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งนักเรียนในพื้นที่ดังกล่าวมีคะแนนสอบ O-NET รายวิชาภาษาไทยอยู่ใน 3 ลำดับสุดท้ายของประเทศเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น ๆ ปัญหาทักษะภาษาไทยจึงเป็นปัญหาที่วิทยาลัยฯ ควรให้ความสนใจ การศึกษานี้ชี้ว่า กลุ่มที่เสี่ยงต่อปัญหาการเรียนที่อ่อน (มี GPA < 2.50) คือ กลุ่มที่มีคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทยน้อยกว่า 40 คะแนนจากคะแนนเต็ม 80

(ตารางที่ 1) ผลการวิจัยยังพบว่า ปัญหาเรื่องผลการเรียนเกิดมากขึ้นในนักศึกษาของชั้นปีที่ 1 ที่มี GPA ในระดับมัธยมศึกษา น้อย (ตารางที่ 2) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในอดีตที่บ่งชี้ เช่นกันว่า GPA ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ GPA ในระดับอุดมศึกษา (23)

การวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้วัดทักษะภาษาไทยด้วยข้อสอบ O-NET ซึ่งมีข้อจำกัด คือ คะแนนอาจไม่สะท้อนถึงทักษะภาษาไทยที่แท้จริง แต่อาจสะท้อนความสามารถหรือความฉลาดโดยทั่วไปของผู้ตอบด้วย นอกจากนี้ ตัวอย่างบางรายก็เคยผ่านการทดสอบด้วยข้อสอบ O-NET ฉบับที่ใช้ในการวิจัยนี้ในระหว่างการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย หรือบางรายอาจเคยเห็นข้อสอบในหนังสือรวบรวมข้อสอบหรือเว็บไซต์ของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ ดังนั้น ทักษะภาษาไทยที่วัดได้จากการศึกษานี้อาจสูงกว่าความจริง นอกจากนี้ การศึกษาในอนาคต ควรทดสอบทักษะทางภาษาไทยด้วยแบบวัดรายด้าน เช่น ด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การพูด เป็นต้น เพื่อจะทำให้ทราบถึงทักษะที่เป็นปัญหาอย่างแท้จริง

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า แม้นักศึกษามุสลิมที่มีผลการเรียนอ่อนจะใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในการสื่อสารตั้งแต่วัยเด็ก แต่ก็สามารถใช้ภาษาไทยได้ค่อนข้างดีในชีวิตประจำวัน เพราะผ่านการเรียนในโรงเรียนสามัญ อย่างไรก็ตาม บางครั้งการสื่อสารด้วยภาษาไทยยังขาดประสิทธิภาพสำหรับการเรียนในวิทยาลัย กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลมากต่อทักษะภาษาไทย อาทิเช่น การอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ใช้ภาษามลายูสื่อสารภายในกลุ่ม หรือการเลียนแบบพฤติกรรมกรพูดไทยปนมลายู

ปัญหาด้านการฟังและการอ่านของนักศึกษามีลักษณะ เพราะเป็นทักษะการจับประเด็นและทำความเข้าใจสาระที่ส่งมา ส่วนทักษะการเขียนและพูดก็มีลักษณะคล้ายกันเพราะเป็นทักษะการส่งสารให้ผู้อื่น ปัญหาของทักษะการฟังและอ่านคือปัญหาการจับประเด็น ไม่ใช้การไม่รู้จักคำหรือความหมายของคำ สาเหตุเกิดจากการที่ผู้เรียนขาดสมาธิทำให้ฟังหรืออ่านสิ่งที่เรียนไม่เข้าใจ ส่วนสาเหตุที่สำคัญอีกประการคือ ผู้สอนพูดเร็ว ใช้ทับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แนวทางในการแก้ไขปัญหานี้ คือ การขอความร่วมมือจากผู้สอนในการปรับการสอน การฝึกทักษะการจับใจความสำคัญจากการฟังและอ่าน และการฝึกกลวิธีในการจำอย่างเข้าใจอย่างเชื่อมโยง

เช่น การสรุปบทเรียนเป็นแผนที่ความคิด หรือการใช้แบบฝึก การจับประเด็นที่พบว่าสามารถเพิ่มทักษะดังกล่าวได้ดีในการวิจัยในอดีต (24) โดยหลักการแล้วแบบฝึกประกอบด้วย แบบฝึกการหาประโยคใจความสำคัญ การตั้งคำถาม การตั้งชื่อเรื่อง การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การเขียนแผนภาพโครงเรื่อง และการเขียนสรุปใจความสำคัญ (24) แม้ว่าแบบฝึกดังกล่าวถูกพัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาการอ่าน แต่ก็น่าจะสามารถนำมาประยุกต์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังได้ด้วย

ปัญหาการพูดที่พบ คือ การพูดไทยสำเนียงมลายู การพูดสลับคำ การพูดทับศัพท์มลายูเมื่อนักคำไทยไม่ออก ส่วนการเขียนมีปัญหา คือ ใช้เวลานานเกินไป สะกดคำผิด และเขียนสลับตำแหน่งคำ ปัญหาในทั้ง 2 ทักษะนี้ทำให้นักศึกษาไม่สามารถสื่อความคิดออกเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนได้ดี ผลที่เกิด คือ นักศึกษาไม่มั่นใจในการพูดและนำเสนอหน้าชั้นเรียน ไม่กล้าถามคำถามอาจารย์ต่อหน้าเพื่อน เพราะกลัวเพื่อนล้อ ส่วนทักษะการเขียนที่ไม่ดีทำให้ความหมายของประโยคที่เขียนเปลี่ยนไป ทักษะที่ผู้ให้ข้อมูลคิดว่าควรแก้ปัญหามากที่สุดคือ ทักษะด้านการเขียนซึ่งกระทบต่อผลการเรียนโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเขียนตอบข้อสอบแบบบรรยาย

ในการแก้ปัญหาทักษะการพูด วิทยาลัยฯ ควรเพิ่มการสอนที่เน้นการอภิปรายแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาและเน้นการทำงานกลุ่มโดยมีสมาชิกที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในชีวิตประจำวันเป็นสมาชิกอยู่ด้วยเสมอ นอกจากนี้ ผู้สอนยังควรจัดบรรยากาศการเรียนที่เอื้อโดยวางกติกาการนับถือความแตกต่าง โดยไม่มองการพูดภาษาไทยผิดเพี้ยนของคนต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องน่าขบขัน ส่วนวิธีการแก้ไขปัญหาการเขียนนั้นสามารถใช้วิธีการต่าง ๆ ที่มีผลการวิจัยรองรับอย่างดีแล้ว เช่น การสอนวิธีการวินิจฉัยและแก้ไขงานเขียนความเรียงที่ไม่ชัดเจนแก่ผู้เรียน (25) ซึ่งพบว่ามีผลเพิ่มความ สามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้

ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้สามารถนำไปใช้จัดการสอนหรือพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อแก้ปัญหาผลการเรียนที่อ่อนของนักศึกษามุสลิมนั้น การแก้ปัญหาไม่ควรเน้นไปที่การสอนพิเศษเสริมในรายวิชาต่างๆ เพียงอย่างเดียว แต่ควรปรับปรุงทักษะภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการพูดและการเขียน วิทยาลัยฯ อาจสร้างหลักสูตรอบรมพิเศษด้าน

ทักษะภาษาไทยเพื่อการเรียนสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่เป็น นักศึกษาใหม่ชาวมุสลิมที่มีคะแนน O-NET รายวิชาภาษาไทย น้อยกว่า 40 คะแนน และ GPA ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างไรก็ดี การแก้ปัญหาที่นำเสนอในที่นี้ถือเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ แต่จำเป็นต้องทำเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในเรื่องผลการเรียน การแก้ปัญหาที่ยั่งยืนต้องทำในเชิงระบบ คือ ต้องมุ่งเพิ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนในระดับ ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาซึ่งอยู่นอกขอบเขตงานของ วิทยาลัย ฯ หากไม่แก้ปัญหาในระดับก่อนอุดมศึกษาแล้ว ปัญหาทักษะทางภาษาไทยของนักศึกษามุสลิมในวิทยาลัยฯ ก็จะเป็นปัญหาเรื้อรังต่อไป อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่ายินดีที่ ในปัจจุบัน หลายฝ่ายในประเทศไทยได้ดำเนินโครงการเพื่อ ศึกษาและพัฒนาโยบายการเรียนการสอนภาษาไทยใน จังหวัดชายแดนภาคใต้ (26) และเชื่อว่าหากดำเนินการต่อเนื่องจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างเป็นระบบ

กิตติกรรมประกาศ

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดีโดยได้รับความอนุเคราะห์จากหลายฝ่ายในวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา ทั้งนักศึกษาผู้ให้ข้อมูล ผู้เชี่ยวชาญที่ ตรวจสอบเครื่องมือ เพื่อนอาจารย์ และข้าราชการในวิทยาลัย ฯ หลายท่าน จนทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยใคร่ขอแสดงความขอบคุณทุกฝ่าย ณ ที่นี้

เอกสารอ้างอิง

- ข้อมูลจากวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา ปีพ.ศ. 2549-2550
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). สถิติคะแนนสอบวิชาภาษาไทย [ออนไลน์]. 2550 [สืบค้น วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2551]. เข้าถึงได้จาก: URL: <http://www.niets.or.th/o-net.html>.
- บัญญัติ ยงยวน, ยุติ ชายเกลี้ยง, สอสีหะ เล้ามะ, มลิวัลย์ มุกดาจารย์. องค์ประกอบเขาวนอารมณ์และองค์ประกอบส่วนบุคคลที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วารสารสงขลานครินทร์ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 2550;13:44-58.
- เกษตรชัย และหิม. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก องค์ประกอบด้านจิตพิสัย องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต]. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์; 2542.
- Sax LJ, Harper CE. Origins of the gender gap: pre-college and college influences on differences between men and women. Res High Educ 2007; 48: 669-94.
- Rotter JB. Internal versus external control of reinforcement: A case history of a variable. Am Psychol 1990; 45: 489-93.
- Whyte C. An integrated counseling and learning assistance center. New Directions Sourcebook Learning Assistance Centers: Jossey-Bass; 1980.
- Spence JT, Helmreich RL. Achievement-related motives and behaviors. In: Spence JT, editor. Achievement and achievement motives: psychological and sociological approaches. San Francisco: Freeman;1983. p. 7-74
- Robbins S, Lauver K, Le H, Davis D, Langley R, Carlstrom A. Do psychosocial and study skill factors predict college outcomes? A meta-analysis. Psychol Bull 2004; 130: 261-88.
- Felder RM, Brent R. Understanding student differences. J Eng Educ 2005; 94: 57-72.
- มณฑารัตน์ ชูพินิจ. องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต]. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์; 2540.
- อริยา คูหา, บัญญัติ ยงยวน. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วารสารสงขลานครินทร์ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 2547; 10: 255-71.

13. Tinto V. Dropout from higher education: A theoretical synthesis of recent research. *Rev Educ Res* 1975; 45: 89-125.
14. Lefcourt HM. Locus of control. In: Robinson JP, Shaver PR, Wrightsman LS, editors. *Measures of personality and social psychological attitudes*. San Diego: Academic Press; 1991.
15. Terenzini PT, Wright T. Students' personal growth during the first two years of college. *Rev Educ Res* 1987; 10: 259-71.
16. S. Lerkiatbundit. Professionalism in Thai pharmacy students. *J Soc Adm Pharm* 2000; 17: 51-8.
17. สุณีเย์ ละกำป็น. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ แบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. *พยาบาลสาร* 2532; 16: 30-8.
18. Riechmann SW, Grasha AF. A rational approach to developing and assessing the construct validity of a student learning style scales instrument. *J Psychol* 1974; 87: 213-23.
19. สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) . ระบบดาวนโหลดข้อสอบ [ออนไลน์]. 2551 [สืบค้นวันที่ 6 มกราคม 255]. เข้าถึงได้จาก: URL: <http://www.niets.or.th/>.
20. สอากค์ ดำเนินสวัสดิ์และคณะ. เตรียมสอบ Admissions ภาษาไทย O-NET และ A-NET ฉบับรวม 10 พ.ศ. สอบ 15 ครั้ง. กรุงเทพฯ: ภูมิบัณฑิต; 2551.
21. Howell DC. *Statistical methods for psychology*. 7th ed. Belmont, CA: Wadsworth; 2007.
22. Mile MB, Huberman A.M. *Qualitative data analysis: An expanded sourcebook*. 2nd ed. Thousand Oaks, CA: Sage; 1994.
23. ชิตชนก เชิงเชาว์, ทวี ทองคำ, ศรีกัลยา ภิญโญสโมสร. อิทธิพลการกวดวิชาที่มีต่อความตรงเชิงพยากรณ์ และ ความยุติธรรมของแบบทดสอบ คัดเลือกเข้าศึกษาใน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 2545; 8: 201-25.

24. ชีรญา เห่งยมจุล. การพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต] นครปฐม มหาวิทยาลัยศิลปากร; 2547.
25. อรุณช เอี่ยมธรรม. ผลการสอนวิธีการวินิจฉัยและแก้ไขงานเขียนความเรียงที่ไม่ชัดเจนที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต] กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2543.
26. สุวิไล เปรมศรีรัตน์, มิรินดำ บุรุงโรจน์. โครงการวิจัยและพัฒนาโนบายการเรียนการสอนภาษาไทยในจังหวัดชายแดนภาคใต้. กรุงเทพฯ: ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2550.

ภาคผนวก: แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา

1. หลักสูตรที่ศึกษา.....ชั้นปีที่.....
  2. รหัสนักศึกษา.....
  3. เพศ ชาย หญิง
  4. ศาสนา พุทธ อิสลาม คริสต์ อื่นๆ ระบุ.....
  5. ระดับการศึกษาของบิดา (วุฒิการศึกษาสูงสุด)
  6. ระดับการศึกษาของมารดา (วุฒิการศึกษาสูงสุด)
- ข้อ 5 และ 6 มีตัวเลือกเหมือนกัน คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สูงกว่าปริญญาตรี
7. อาชีพของบิดา
  8. อาชีพของมารดา
- ข้อ 7 และ 8 ใช้ตัวเลือกเหมือนกัน คือ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย เกษตรกรรม รับจ้าง อื่นๆ (ระบุ).....
9. ภาษาหลักที่ใช้ในการสื่อสารภายในบ้าน
  10. ภาษาหลักที่ใช้ในการสื่อสารกับเพื่อนที่วิทยาลัยแห่งนี้
  11. ภาษาหลักที่ใช้ในการสื่อสารกับเพื่อนที่โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา
  12. ภาษาหลักที่ใช้ในการสื่อสารกับเพื่อนที่โรงเรียนระดับประถมศึกษา

ข้อ 9-12 ใช้ตัวเลือกเหมือนกัน คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ
 อื่นๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดคุณลักษณะด้านต่าง ๆ

คำถามต่อไปนี้มี 5 ตัวเลือก ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน: ข้อ 1-7 (ไม่ต้องกลับข้อคะแนน)

ความเชื่ออำนาจในตน: ข้อ 8-17, ต้องกลับข้อคะแนนข้อ 13-17

ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษา: ข้อ 18-30, ต้องกลับข้อคะแนนข้อ 29 และ 30

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ภายนอกห้องเรียน: ข้อ 31-41, ต้องกลับข้อคะแนนข้อ 35 และ 36

ความเอาใจใส่ของอาจารย์ต่อพัฒนาการของนักศึกษา: ข้อ 42-49, ต้องกลับข้อคะแนนข้อ 47

ความพึงพอใจด้านการเรียนการสอนของวิทยาลัย: ข้อ 50-56, ต้องกลับข้อคะแนนข้อ 53

1. ข้าพเจ้ามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะทำงาน ให้สำเร็จ
2. ข้าพเจ้าจะทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ
3. ข้าพเจ้าสนุกเมื่อได้เรียนบทเรียนที่ยากกว่าเดิม
4. ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้เกรดเฉลี่ยมากขึ้นกว่าเดิม
5. ข้าพเจ้าจะพยายามมากยิ่งขึ้น เมื่อรู้ว่าเรียนอ่อนกว่าคนอื่น ๆ
6. ข้าพเจ้าต้องการที่จะเรียนให้ได้รับเหรียญทอง/เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง
7. ข้าพเจ้าอยากเรียนให้ได้เกรดที่ดี
8. การได้คะแนนสูงๆในวิชาหนึ่งต้องเป็นผลมาจากความพยายามของข้าพเจ้าเอง ไม่ใช่เป็นเพราะโชค
9. การที่ข้าพเจ้าได้คะแนนสูงในวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นเพราะว่าข้าพเจ้ามีความรู้ ความเข้าใจ วิชานั้นอย่างชัดเจน
10. เมื่อข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนในวิชาหนึ่ง ข้าพเจ้าจะได้คะแนนสูงในวิชานั้น
11. ถ้าข้าพเจ้าได้คะแนนต่ำในวิชาหนึ่ง เป็นเพราะข้าพเจ้าขาดความรู้หรือทักษะในเรื่องนั้นๆ
12. การที่ได้คะแนนต่ำ บอกให้รู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทุ่มเทให้กับการเรียนอย่างเต็มที่

13. บางครั้งข้าพเจ้าสอบได้ คะแนนสูงเป็นเพราะช่วงนั้นข้าพเจ้ากำลังมีโชค
14. บางครั้งเคยคิดว่าการได้คะแนนสูงในวิชาหนึ่งเป็นเพราะโชคของข้าพเจ้า
15. ไม่ว่าข้าพเจ้าจะพยายามเรียนสักเพียงไร ก็จะไม่มีความได้คะแนนสูง
16. เมื่อได้คะแนนต่ำ ข้าพเจ้ามักคิดว่าเป็นเพราะข้าพเจ้าอับโชค
17. องค์ประกอบหนึ่งของการได้คะแนนต่ำเป็นเพราะความโชคร้าย
18. เมื่อครูให้ทำงานกลุ่ม ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
19. ข้าพเจ้ามีคนรู้จักและเพื่อนมาก
20. ข้าพเจ้าสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย
21. ข้าพเจ้าชอบใช้เวลาว่างพบปะสังสรรค์กับเพื่อน
22. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนาน เมื่อได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องต่างๆ กับเพื่อน
23. ข้าพเจ้าสามารถคบหาและเข้ากับเพื่อนทุกคนได้
24. เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ทัศนคติและค่านิยมของข้าพเจ้าเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น
25. เพื่อนฝูงมีส่วนช่วยให้ข้าพเจ้าได้เพิ่มพูนสติปัญญาและพัฒนาความคิด
26. ข้าพเจ้าและเพื่อนๆ มักมีความคิด และความเห็นที่สอดคล้องกัน
27. หลังจากที่เข้าศึกษาในวิทยาลัยนี้ ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่เป็นนักศึกษาด้วยกันจำนวนมาก
28. ความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับเพื่อนๆ ในวิทยาลัยนี้เป็นที่น่าพอใจ
29. การที่ข้าพเจ้าจะพบปะและมีเพื่อนนักศึกษาซักคนเป็นเรื่องยาก
30. มีเพื่อนนักศึกษาเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ยินดีรับฟังและช่วยแก้ไขปัญหาค้นคว้าของข้าพเจ้า
31. อาจารย์ให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้าอยู่เสมอ
32. อาจารย์มีความเป็นกันเองกับข้าพเจ้า
33. อาจารย์มีเวลาให้ข้าพเจ้าเสมอ ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลานอกราชการ
34. อาจารย์มักจะร่วมทำกิจกรรมกับข้าพเจ้าอยู่เสมอ
35. อาจารย์จะไม่ทักทายข้าพเจ้า เมื่อพบเห็นนอกวิทยาลัย

36. อาจารย์มักแสดงอาการเฉยเมย เมื่อข้าพเจ้ามาพูดคุยหรือปรึกษาหารือ
37. ปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์นอกชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น โดยทัศนคติและความคิดของข้าพเจ้าเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น
38. ความสัมพันธ์ของอาจารย์กับข้าพเจ้านอกห้องเรียนทำให้ข้าพเจ้าได้เพิ่มพูนสติปัญญา และพัฒนาความคิด
39. ความสัมพันธ์ของอาจารย์กับข้าพเจ้านอกห้องเรียนทำให้ข้าพเจ้ารักและอยากปฏิบัติในวิชาชีพ
40. มีอาจารย์อย่างน้อยหนึ่งคนในวิทยาลัยนี้ที่ข้าพเจ้าสนิทด้วย
41. ข้าพเจ้าพอใจกับความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการของอาจารย์กับข้าพเจ้า
42. ในบรรดาอาจารย์ที่ข้าพเจ้ารู้จัก มีอาจารย์ไม่กี่คนที่ห่วงใยในนักศึกษา
43. ในบรรดาอาจารย์ที่ข้าพเจ้ารู้จัก มีอาจารย์ไม่กี่คนที่เป็นครูที่ดี
44. ในบรรดาอาจารย์ที่ข้าพเจ้ารู้จัก มีอาจารย์ไม่กี่คนที่พร้อมจะสละเวลาเพื่อพูดคุยกับนักศึกษาในเรื่องที่นักศึกษาสนใจหรือให้สำคัญ
45. อาจารย์ส่วนใหญ่ที่ข้าพเจ้า มีความสนใจที่จะช่วยให้นักศึกษามีการพัฒนาทางด้านต่างๆ นอกเหนือจากด้านการเรียน
46. อาจารย์ส่วนใหญ่ที่ข้าพเจ้ารู้จักมีความตั้งใจในการสอนอย่างแท้จริง
47. อาจารย์มักรำคาญ เมื่ออธิบายให้ข้าพเจ้าฟังหลายครั้งแล้ว แต่ยังไม่เข้าใจ
48. อาจารย์ยินดีรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า
49. เมื่อข้าพเจ้าขาดเรียน อาจารย์มักจะถามไถ่ถึงสาเหตุ
50. ข้าพเจ้าพอใจกับความรู้ที่ได้จากการเรียนในวิทยาลัยแห่งนี้
51. สิ่งที่ได้รับจากการเรียนทำให้ข้าพเจ้ามีการพัฒนาทางสติปัญญาและความคิด
52. ข้าพเจ้าพอใจกับการเรียนการสอนในวิทยาลัยแห่งนี้
53. มีวิชาเพียงไม่กี่วิชาเท่านั้นในหลักสูตรที่ช่วยส่งเสริมสติปัญญา
54. ตั้งแต่เข้าเรียนในวิทยาลัยนี้ สติปัญญาและความคิดของข้าพเจ้าได้รับการพัฒนาขึ้น

55. ตั้งแต่เข้าเรียนในวิทยาลัยนี้ ข้าพเจ้าได้ทำงานกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นมากขึ้นกว่าในอดีต
56. ผลการเรียนรู้ของข้าพเจ้าเป็นไปตามที่ข้าพเจ้าคาดหวังไว้

ตอนที่ 3 แบบประเมินแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา

คำถามต่อไปนี้ มี 5 ตัวเลือก ตั้งแต่ปฏิบัติมากที่สุด ปฏิบัติมาก ปฏิบัติปานกลาง ปฏิบัติน้อย ปฏิบัติน้อยที่สุดหรือไม่เกิดเลย

แบบแข่งขัน: ข้อ 1, 7, 13, 25, 31, 37, 43, 49, 55

แบบร่วมมือ: ข้อ 2, 8, 14, 26, 32, 38, 44, 50, 56

แบบหลีกเลี่ยง: ข้อ 3, 9, 15, 27, 33, 39, 45, 51, 57

แบบมีส่วนร่วม: ข้อ 4, 10, 16, 28, 34, 40, 46, 52, 58

แบบพึ่งพา: ข้อ 5, 11, 17, 29, 35, 41, 47, 53, 59

แบบอิสระ: ข้อ 6, 12, 18, 24, 30, 36, 42, 48, 60

1. ข้าพเจ้ามีความตั้งใจในการแสดงความคิดเห็นให้เท่ากับคนอื่น ๆ เมื่อมีการอภิปรายในห้องเรียน

2. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนในห้องเรียนควรจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนนักศึกษาคนอื่น ๆ

3. ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนด้วยความจำเป็นมากกว่าความต้องการเรียน

4. ข้าพเจ้าได้รับความรู้จากการเข้าเรียนในห้องเรียนมากกว่าการเรียนด้วยตนเองคนเดียว

5. ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจถ้าอาจารย์ปล่อยให้ข้าพเจ้าคิดหัวข้อในการทำรายงานหรือค้นคว้าเอง

6. ส่วนใหญ่แล้วข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าเนื้อหาที่เกี่ยวกับวิชาเรียนด้วยตนเอง

7. ข้าพเจ้าต้องการให้นักศึกษาคนอื่นรับรู้เมื่อข้าพเจ้าทำงานได้ดี

8. ข้าพเจ้าได้รับความรู้มากขึ้นเมื่อร่วมแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนนักศึกษามากกว่าคิดเพียงคนเดียว

9. เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาของวิชาในเรื่องใด ข้าพเจ้าก็จะผ่านเนื้อหาวิชานั้นไป

10. ข้าพเจ้าให้ความสำคัญต่อการเข้าเรียนวิชาต่างๆในห้องเรียน

11. ข้าพเจ้าพยายามจะจดคำพูดทุกคำที่อาจารย์สอน

12. ข้าพเจ้าจะศึกษาแต่เนื้อหาวิชาเฉพาะในส่วนที่ตัวข้าพเจ้าเองคิดว่ามีความสำคัญ

13. ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้คะแนนสูงกว่าเพื่อนนักศึกษา

14. ข้าพเจ้าชอบให้มีการแสดงความเห็นร่วมกันในระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับวิชาการต่างๆ
15. ข้าพเจ้าไม่ค่อยสนใจที่จะเรียนรู้เนื้อหาวิชาจากการเรียนในชั้นเรียน
16. ข้าพเจ้าชอบเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นในห้องเรียน
17. ข้าพเจ้าชอบข้อสอบที่ออกตรงตามตำรา
18. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ว่าเนื้อหาวิชาตอนใดมีความสำคัญ
19. เพื่อที่จะเรียนให้ได้ดีในวิชานั้นๆ ข้าพเจ้าพยายามทำให้อาจารย์สนใจในตัวข้าพเจ้า
20. ข้าพเจ้าชอบที่จะทำงานและร่วมกิจกรรมต่างๆ ในลักษณะเป็นกลุ่มมากกว่าทำงานตามลำพัง
21. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนในห้องเรียนโดยทั่วไปน่าเบื่อ
22. ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับการทำความเข้าใจบทเรียนที่อาจารย์สอนในชั้น ส่วนการอ่านหนังสือ หรือบทความเพื่อหาความรู้เพิ่มเติมเป็นเรื่องรอง
23. ข้าพเจ้าจะทำงานหรือหาความรู้เพิ่มเติมเฉพาะที่อาจารย์ผู้สอนบอกให้ทำเท่านั้น โดยจะไม่พยายามทำมากไปกว่าที่ผู้สอนบอก
24. ข้าพเจ้ามักจะศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง ในหัวข้อที่น่าสนใจจากห้องเรียน
25. ข้าพเจ้าพยายามที่จะหาคำตอบสำหรับปัญหาหรือคำถามต่างๆ ให้ได้ก่อนนักศึกษาคนอื่น ๆ ในห้องเรียน
26. ข้าพเจ้ามักจะพูดคุยกับนักศึกษาคนอื่น ๆ นอกห้องเรียน ในประเด็นปัญหาที่สงสัยจากในห้องเรียน
27. ข้าพเจ้ามาเรียนในวิทยาลัยนี้เพียงเพื่อได้รับประกาศนียบัตร
28. ข้าพเจ้าชอบตอบคำถามหรือร่วมแสดงความคิดเห็นกับอาจารย์ในห้องเรียน
29. ข้าพเจ้าชอบให้อาจารย์ผู้สอนบอกให้ชัดเจนว่าต้องการสิ่งใดบ้างในการทำงาน
30. ข้าพเจ้ามั่นใจว่า การศึกษาเนื้อหาวิชาด้วยตนเองจะทำให้เข้าใจได้ดีกว่าการเรียนด้วยวิธีอื่น ๆ รวมทั้งการเข้าชั้นเรียน และการเรียนเป็นกลุ่มกับเพื่อน
31. หลังจากการสอนแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะทำให้นักศึกษาคนอื่น ๆ ทำข้อสอบได้ดีเพียงใด
32. ข้าพเจ้าพยายามทำความเข้าใจกับนักศึกษาคนอื่น ๆ ในห้องเรียนเป็นการส่วนตัว
33. ข้าพเจ้าใช้เวลาแกวี่ยาต่างๆ เท่าที่จำเป็นเพื่อการสอบให้ผ่านเท่านั้น
34. ข้าพเจ้าจะเลือกที่นั่งที่สามารถฟังอาจารย์และเห็นข้อความได้อย่างชัดเจน
35. ข้าพเจ้าจะทำงานที่ได้รับมอบหมายได้เมื่อได้ถามวิธีการทำอย่างชัดเจน
36. ข้าพเจ้าชอบคิดและศึกษาหาความรู้ในวิชาต่างๆ ด้วยตนเองก่อนที่อาจารย์ผู้สอนจะบรรยายให้ฟัง
37. ข้าพเจ้าจะให้เอกสารการเรียนหรือสมุดจดงานแก่เพื่อนนักศึกษา เฉพาะเรื่องที่เห็นว่าไม่เป็นการเสียผลประโยชน์ของตน
38. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ได้รับการส่งเสริมให้อภิปรายเนื้อหาวิชาและทำงานร่วมกัน
39. ข้าพเจ้าชอบเลือกที่นั่งในห้องเรียนในที่ซึ่งไม่ต้องเผชิญหน้ากับอาจารย์ผู้สอน
40. ข้าพเจ้าเข้าเรียนในชั้นเรียนเพราะการเข้าเรียนทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้เนื้อหาวิชาได้ดีกว่าวิธีอื่น ๆ
41. ข้าพเจ้าไม่ชอบอาจารย์ที่สั่งงานนอกเหนือจากเอกสารประกอบการสอนหรือตำราที่เรียน
42. ข้าพเจ้าสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยวิธีการของตนเองโดยไม่ต้องสอบถามถึงวิธีการที่เพื่อนๆ ใช้
43. ข้าพเจ้าใคร่ที่จะทราบว่าการเรียนของตนเองอยู่ในระดับใดเมื่อเทียบกับนักศึกษาคนอื่น ๆ
44. ข้าพเจ้าเรียนรู้เนื้อหาวิชาได้ดีจากความร่วมมือกันระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา
45. ข้าพเจ้าชอบที่อาจารย์ผู้สอนไม่ซักถามเพื่อให้ข้าพเจ้าตอบ
46. ข้าพเจ้าไม่ชอบขาดเรียนเพราะการขาดเรียนแต่ละครั้งจะต้องใช้เวลาในการติดตามมากกว่าการเข้าเรียนในห้องเรียน
47. ข้าพเจ้าอยากให้อาจารย์สอนโดยเน้นบรรยายในห้องเรียนให้มาก โดยไม่ต้องให้มีการอภิปรายมากนัก เพราะจะได้เนื้อหาที่ครอบคลุม ครบถ้วน
48. การที่อาจารย์มอบหมายงานให้นักศึกษามาก ทำให้นักศึกษาต้องทำตามงานที่ได้รับ จึงไม่มีโอกาสพัฒนาความคิดตนเอง หรือเรียนรู้ด้วยตนเอง
49. ข้าพเจ้าพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีกว่าทุกคนในห้องเรียน

50. ข้าพเจ้าชอบช่วยอธิบายข้อสงสัยให้กับนักศึกษาคนอื่นๆ
ที่มีปัญหาในการเรียน
51. ข้าพเจ้าชอบเมื่ออาจารย์ไม่มาสอนหรือมีการงดการเรียน
ในบางชั่วโมง
52. การเข้าเรียนในชั้นเรียนเป็นประจำเป็นวิธีการเรียนรู้ที่
ข้าพเจ้าชอบ
53. ข้าพเจ้าจะสามารถศึกษาเนื้อหาวิชานั้นได้เป็นอย่างดี
ถ้าอาจารย์เป็นผู้อธิบายในแต่ละหัวข้ออย่างละเอียด
54. ข้าพเจ้าชอบทำงานในวิชาต่างๆที่อาจารย์ผู้สอนกำหนด
เฉพาะขอบเขตกว้างๆให้
55. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนจะต้องมีการแข่งขันกันเรียน จึง
จะเรียนได้ดีในวิชานั้นๆ

56. ข้าพเจ้าชอบศึกษาตำราพร้อมกับเพื่อนนักศึกษาอื่นๆนอก
เวลาเรียน
57. ข้าพเจ้าเห็นว่าเนื้อหาบางวิชาที่เรียนนั้นไม่ก่อประโยชน์
ในการเชิงการปฏิบัติงาน
58. ข้าพเจ้าให้ความสนใจที่จะเรียนเนื้อหาวิชาที่จัดสอนขึ้น
ในห้องเรียน
59. ข้าพเจ้าชอบให้อาจารย์บอกเน้นเนื้อหาวิชาที่ควร
จะเรียนรู้
60. ข้าพเจ้าชอบศึกษานอกชั้นเรียนเพิ่มเติมจากการบรรยาย
ของอาจารย์ด้วยตนเองเสมอ

RESEARCH ARTICLE

Relationship between Thai Literacy and Academic Achievements among Muslim Students at the Sirindhorn College of Public Health, Yala

Benjawan Poonthananiwatkul
Sirindhorn Public Health College, Yala

Abstract

Objective: The research consists of quantitative and qualitative studies. The objectives of the study were to investigate the relationship between Thai literacy and academic achievements among Muslim students of Sirindhorn College of Public Health, Yala and to investigate the nature of problems of Thai literacy and their impact. **Methods:** For the quantitative study, the samples were 404 Muslim students. The subjects took the O-NET test on Thai arranged by the researcher and completed the questionnaires measuring factors affecting academic achievement including personal factors, family factors and environment factors in the College. Academic achievement was measured by GPA at the time of data collection. The qualitative study was conducted by in-depth interviewing 7 Muslim students who had the O-NET score on Thai less than 40 with GPA in the College less than 2.00. **Result:** The regression analysis showed Thai literacy was strongly associated with GPA calculated from all courses, from foundation courses and from professional courses. Thai literacy was the strongest predictors compared to years of study, GPA at secondary school and other studied factors. The qualitative study indicated that the informants had Thai literacy problems especially those on speaking and writing. The speaking problems included incorrect pronunciation, and misplacing the words in sentences because of the student's accustom to Malay grammar. The problems resulted in lack of confidence in public speaking in Thai and in asking questions with teachers. Writing problems included misspelling, incorrect grammar, misplacing the words in sentences, and having a hard time in finding the right words in writing. **Conclusion:** The College should improve Thai literacy skill among Muslim students who are at risk of poor academic achievement i.e., new students with O-NET score in Thai less than 40 and low GPA at secondary school. Literacy skills need to be improved are speaking and writing.

Keywords: Thai literacy skill, academic achievement, muslim students